

ALEXIA LEYSEN

THEATERMAKER EN FOTOGRAAF

Alexia Leysen (30) is theatermaker en fotograaf en was de initiatiefnemer van de actie Dagen Zonder Vlees. Ze schreef en regisseerde de door Karl Ove Knausgård geïnspireerde monoloog Knaus, die deze week in première gaat.

Tekst Peter Van Dyck — Foto Joris Casaer

Dagen Zonder Vlees was teamwerk. Bij zo'n project ben ik goed in het bedenken van het concept en het uitdokteren van hoe de puzzel in elkaar moet zitten, maar voor de praktische organisatie ben ik een te chaotische ziel. Als je iets verwezenlijkt hebt, is het dus goed je te realiseren dat je dat ook aan anderen te danken hebt. Van op een afstand lijkt het soms alsof mensen dingen helemaal in hun eentje doen, terwijl ze altijd geholpen, gesterkt en gesteund worden door anderen.

We moeten af van de belerende vinger. Als je iets wilt veranderen in je leven of in de wereld, is de algemene verwachting altijd dat je het over de hele lijn goed moet doen. Als je dan op elke inconsequentie gewezen moet worden, raken we niet vooruit. Daarom vind ik het zo mooi wanneer mensen hun nek uitsteken, zoals de jongeren die nu voor het klimaat de straat opgaan. Uiteraard zijn ze niet voor honderd procent groen of duurzaam, maar ze dóén wel iets. Ik verzet me hevig tegen het cynisme waarmee sommigen hen onderuit willen halen.

Zoals Jeroen Brouwers ooit schreef: "Niets bestaat dat niet iets anders aanraakt." Soms heb je de indruk dat wat je doet niet veel impact heeft. Maar je zet sowieso dingen in beweging omdat andere mensen er iets van overnemen, hoe klein ook. Als je er zo naar kijkt, beseft je dat je als individu een enorme kracht hebt.

Ik keek er echt naar uit om dertig te worden. Dan kun je je niet langer verstoppen achter je jonge leeftijd en ga je met een beetje meer sérieux naar jezelf kijken. *(lacht)* Als ik terugblik, stel ik ook vast dat ik heel veel leuke mensen rondom me heb die ik graag zie en vice versa. Dat vind ik nu minder vanzelfsprekend dan toen ik nog student theater-, film- en literatuurwetenschap en regie was. Ik apprecieer het enorm dat ik kan terugvallen op mensen die op dezelfde lijn zitten. Al

wordt het met ouder worden minder evident om contact te houden met vrienden. Je zwermt uit naar verschillende steden, iedereen heeft een drukke job en volgt zijn eigen parcours. Het is belangrijk dat je elkaar niet uit het oog verliest en bijvoorbeeld samen op vakantie gaat om tijd in te halen.

Verzet je niet tegen tegenstrijdige gevoelens, maar omarm ze. Een mensenleven golft en fluctueert. We zijn niet tot één facet te reduceren, ons hart en ons hoofd gaan alle kanten op. Door tussen twee theatervoorstellingen door een fotografieproject te doen, blijf ik in beweging, en terwijl ik met één ding bezig ben, verlang ik naar het andere. Vaak beschouw ik dat als een kracht, want dat betekent dat je niet vastzit op één spoor. Trouwens, op je achttiende een pad kiezen voor de rest van je leven, dat is niet meer van deze tijd.

Ik hou van projecten waarvoor ik moet knokken. Ik begeef me vaak op ongebaande paden, en dan is het belangrijk om jezelf te smijten. Vervolgens zie je wel waar je uitkomt. Ik kom uit een ondernemersfamilie *(haar vader is Thomas Leysen, red.)* en ik heb thuis geleerd om vertrouwen te hebben. Aan sommige plannen durfde ik aanvankelijk niet te beginnen omdat ze te groot leken, maar je komt tot de mooiste resultaten als je jezelf toelaat om stap voor stap te groeien.

It's not the weight you carry, it's how you carry it. Een prachtige zin uit een song van Eels en ook heel juist. Bijna iedereen krijgt zijn dosis miserie en tegenslagen in het leven. Mensen bij wie alles vlekkeloos verloopt zijn uitzonderingen. Het belangrijkste is om een lichtheid te vinden waarmee je naar je moeilijkheden kunt kijken en verder kunt gaan.

Knaus wordt gespeeld door Valentijn Dhaenens en gaat in première op woensdag 12 april in de Vooruit in Gent. brut-theatercollectief.com, vooruit.be

A woman with dark hair tied back, wearing a brown, green, and blue striped sweater and blue jeans, is sitting on a red theater seat. She is smiling and looking towards the camera. Her hands are clasped in her lap. She is wearing white sneakers. The background shows rows of empty red theater seats in a dimly lit auditorium.

“Ik begeef me vaak op ongebaande paden, en dan is het belangrijk om je te smijten. Vervolgens zie je wel waar je uitkomt”